

ДЖЕФРИ АРЧЪР ДАЙ ГАЗ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

Даяна се надяваше до пет да си тръгне, за да успее да пристигне във фермата за вечеря. Постара се да не разкрива колко ѝ е неприятно, когато в четири и трийсет и седем заместникът ѝ, Фил Хаскинс ѝ връчи сложен документ от дванайсет страници, който трябваше да бъде подписан от директор, преди да го изпратят на клиента. Хаскинс не пропусна да ѝ напомни, че миналата седмица бяха изпуснали два подобни договора.

Винаги ставаше така в петък. Телефоните мълчаха до средата на следобед, а след това, тъкмо когато си казваше, че ще успее да се измъкне, ѝ връчваха някое пълномощно. Щом погледна документа, Даяна си даде сметка, че няма начин да си тръгне преди шест.

Задълженията ѝ на самотна майка и всички ангажименти като шеф на отдел в малка, но процъфтяваща компания в Лондонското сити означаваха, че ѝ остава много малко време за почивка, така че когато дойдеше онзи един от четири уикенда, когато Джеймс и Каролайн оставаха при бившия ѝ съпруг, Даяна се опитваше да си тръгне малко по-рано от офиса, за да не остане приклепена в натовареното петъчно движение.

Прочете първата страница бавно, нанесе няколко поправки, защото знаеше отлично, че през идващите седмици ще съжалява за всяка грешка, допусната в бързината да си тръгне по-рано в петък. Погледна часовника на бюрото, докато се подписваше на последната страница на документа. Бе станало пет и петдесет и една.

Даяна грабна чантата си и се отправи с решителна крачка към вратата, остави договора на бюрото на Фил, без дори да си направи труд да му пожелае приятен уикенд. Подозираше, че документът е лежал на бюрото му от девет сутринта и той нарочно го е задържал до четири и трийсет и седем, защото само така можеше да ѝ отмъсти, задето я направиха шеф на отдела. Щом се качи в асансьора, тя натисна копчето за подземния паркинг и веднага пресметна, че заради закъснението пътят ѝ ще се удължи с цял един час.

Излезе от асансьора, тръгна към аудито си, отключи вратата и хвърли чантата на задната седалка. На улицата трафикът се движеше със скоростта на пешеходците, които също като мравки работнички бързаха да се заврат в най-близката дупка в земята.

Намери станция с новините в шест. Зазвучаха камбаните на Биг Бен, преди говорителите на трите водещи политически партии да се

впуснат да споделят със слушателите възгледите за резултатите от гласуването по време на европейските избори. Джон Мейджър отказваше да коментира бъдещите си планове. Консервативната партия настояваше, че причините за слабото ѝ представяне се дължат на факта, че едва трийсет и шест процента от избирателите са гласували. Даяна усети как я бодва чувство на вина — тя бе сред шейсетте и четири процента, които не бяха дали гласа си.

Журналистът премина на следващата тема и съобщи, че положението в Босна си остава все така критично, а ООН предупреждава, че последствията ще бъдат плачевни, ако Радован Караджич и сърбите не постигнат споразумение с останалите участници във войната. Даяна слушаше все по-разсеяно — подобни предупреждения вече не бяха новост. Подозираше, че ако пусне радиото след година, сигурно ще чуе съвсем същите думи.

Докато колата ѝ пълзеше към Ръсъл Скуеър, започна да си мисли за предстоящия уикенд. Бе минала цяла година, откакто Джон ѝ съобщи, че е срещнал друга и иска развод. Все още не проумяваше защо след седемгодишен брак не се бе почувствала по-шокирана — защо поне не се бе ядосала — при това предателство. Сама признаваше, че откакто я назначиха за директор, двамата с него прекарваха все по-малко време заедно. Може би се бе успокоявала с факта, че една трета от женените двойки във Великобритания са или разведени, или живеят разделени. Родителите ѝ не успяха да скрият разочарованието си, но те бяха женени от четирийсет и две години.

Разводът бе преминал тихо и спокойно, тъй като Джон, който изкарваше значително по-малко от нея — един от проблемите в брака им — се съгласи с повечето неща, които тя поиска. Даяна задържа апартамента в Пътни, аудито комби и децата, а Джон имаше право да ги вижда всеки четвърти уикенд. Днес рано следобед сигурно ги бе взел от училище, и както обикновено щеше да ги прибере в апартамента в Пътни в неделя към седем.

Даяна бе готова на какво ли не, за да не остава сама в жилището, когато децата ги няма, и въпреки че непрестанно мърмореше, че на нейните плещи тежи отговорността за отглеждането и възпитанието на две деца без баща, те ѝ липсваха безкрайно много още от момента в който тръгнаха.

Нямаше любовник и не си позволяваше мимолетни връзки. Колегите ѝ от ръководството на фирмата понякога я канеха на обяд. Сигурно ставаше така, тъй като само трима не бяха женени — и си имаха основателни причини. Единственият човек, с когото бе готова да започне връзка, ѝ бе показал пределно ясно, че желае да прекарва с нея само нощите, не и дните.

Така или иначе, Даяна отдавна бе решила, че ако иска в компанията да я приемат като сериозен служител с тежест, като първата жена директор, една любовна история с колега от офиса, колкото и неангажираща и краткотрайна да беше, неминуемо щеше да завърши със сълзи. Мъжете са толкова суетни, помисли си тя. Дебнат жената да направи една-единствена грешка и веднага я набеждават, че е лекомислена въртиопашка. Тогава всички мъже в службата или се подсмиват зад гърба ти, или се отнасят към бедрата ти като естествено продължение на стола.

Даяна простена, когато спря пред нов червен светофар. За двайсет минути не бе изминала повече от три-четири километра. Отвори жабката и заопипва за касетка. Откри една и я пхна в касетофона с надеждата да е попаднала на Павароти, но вместо това зазвуча характерният глас на Глория Гейнър, уверявайки я, че „Аз ще оцелея“. Усмихна се и си помисли за Даниел тъкмо когато светофарът се смени.

В началото на осемдесетте двамата с него следваха икономика в университета в Бристол. Бяха приятели, никога не станаха любовници. След това той се запозна с Рейчъл, която бе в следващия випуск и от онзи момент не погледна друга жена. Ожениха се в деня на завършването му, и след като се върнаха от меден месец, Даниел пое управлението на семейната фирма в Бедфордшър. Трите им деца се родиха едно след друго и Даяна изпита огромна гордост, когато я поканиха да стане кръстница на Софи, най-голямата. Даниел и Рейчъл бяха женени от дванайсет години и Даяна бе убедена, че те нямаше да „разочароват“ родителите си с развод. Въпреки че и двамата бяха убедени, че тя води интересен и много вълнуващ живот, наситен със събития, Даяна често завиждаше на тихото им безпроблемно ежедневие.

Редовно я канеха да прекара уикенда с тях в провинцията, ала на всеки две-три покани на Дейвид Даяна приемаше една — не защото не

й беше приятно да се вижда с тях по-често, а защото след развода нямаше желание да се възползва от гостоприемството им.

Тя обичаше работата си, но изминалата седмица се бе оказала убийствена. Изпуснаха два договора, Джеймс го изключиха от училищния футболен отбор, а Каролайн не престана да й повтаря, че баща й нямал нищо против да гледа телевизия, тъкмо когато трябваше да учи.

Още един светофар светна червено.

На Даяна й отне почти цял час да пропътува тринайсетте километра до края на града, а когато стигна първото отклонение за магистралата, вдигна поглед към табелата, указваща пътя към магистрала А1 по-скоро по навик, отколкото за да е сигурна, защото познаваше всеки метър от пътя между офиса си и фермата. Даде газ, но се оказа, че е невъзможно да увеличи скоростта, защото и двете платна си оставаха претоварени.

— По дяволите! — Беше забравила да им купи подарък, дори една прилична бутилка Кларе. — По дяволите! — повтори тя.

Даниел и Рейчъл никога не забравяха подобни неща. Зачуди се къде може да спре, за да купи нещо, но се сети, че по пътя до фермата има само бензиностанции. Не можеше отново да им занесе кутия бонбони, защото те не обичаха шоколад. Когато стигна кръговото движение, което водеше към магистрала А1, тя най-сетне успя да качи на сто и десет. Започна да се отпуска и си позволи да се наслади на музиката.

Предупреждение нямаше. Веднага натисна спирачки, но се оказа, че е закъсняла. Чу се глухо думване отпред и лек удар разтърси автомобила.

Малко черно същество се бе стрелнало пред нея, и макар че реакциите й бяха бързи, тя го удари. Даяна отби в аварийната лента и спря. Питаше се дали е възможно животинчето да е оцеляло. Даде бавно заден и спря на мястото на сблъсъка, докато останалите коли профучаваха край нея.

И тогава го видя, лежеше отстрани в тревата — котка, която очевидно пресичаше за десети път. Внезапно на Даяна й прилоша. Тя самата имаше две котки и знаеше, че никога не би намерила сили да разкаже на децата си какво е направила. Вдигна мъртвото животно и го положи внимателно в канавката край пътя.

— Съжалявам — промълви тя, макар че се почувства глупаво. Погледна го за последен път, преди да се върне към колата. Каква ирония, нали беше избрала ауди, заради безопасността му.

Качи се отново в колата, запали и чак тогава забеляза, че Глория Гейнър продължава да споделя с целия свят мнението си за мъжете. Спря музиката и се опита да си наложи да не мисли за котката, докато изчакваше пролука, за да се влее в бавната лента. Най-сетне успя, но така и не спря да мисли за мъртвото животно.

Даяна отново бе дала газ и караше със сто и десет, когато забеляза фаровете, осветили задния ѝ прозорец. Вдигна ръка и я размаха пред огледалото за обратно виждане, но фаровете продължиха да я заслепяват. Отпусна педала на газта, за да намали и автомобилът отзад да я задмине, ала шофьорът очевидно нямаше никакво намерение да продължи по-бързо. Даяна започна да се чуди дали нещо не е наред с колата ѝ. Да не би някой от фаровете ѝ да не работеше? Може би ауспухът ѝ бълваше неестествено много черни изгорели газове? Да не би...

Даде отново газ и увеличи разстоянието със задния автомобил, но въпреки усилията ѝ той си оставаше на няколко метра от бронята ѝ. Опита се да мерне шофьора, но така и не успя заради силната светлина на фарове. Очите ѝ започнаха да привикват и тя различи силуета на огромен черен микробус, плътно зад нея, на волана имаше млад мъж. Поне така ѝ се стори. Освен това ѝ махаше.

Даяна намали отново, когато наближи следващото кръгово движение, даде му възможност да я задмине, но той и този път не се възползва от възможността. Поддържаше все една и съща дистанция до задната ѝ броня и фаровете му продължаваха да блестят. Изчака пролука в движението от дясната страна. Щом забеляза шанса си, настъпи газта, профуча през кръговото и излезе на магистрала А1.

Най-сетне се бе отървала от него. Тъкмо въздъхна облекчено и се замисли за Софи, която винаги я чакаше с нетърпение и я молеше да ѝ почете, когато дългите светлини отново блеснаха през задния прозорец и я заслепиха. Този път бе скъсил дистанцията още повече.

Тя намали. Той също намали. Тя даде газ, той също. Опита се да реши какво да направи и започна трескаво да маха на преминаващите коли, но те не разбраха какво се опитва да направи. Помъчи се да измисли друг начин, за да предупреди някого и в този момент си

спомни, че когато я назначиха в борда на компанията, предложиха да ѝ инсталират телефон в колата. Даяна бе преценила, че това е нещо, което може да почака, докато закара колата за преглед, което трябваше да направи още преди две седмици.

Прокара ръка по челото си, за да избърше избилите капчици пот, замисли се за момент, а след това се отклони в бързото платно. Микробусът я последва, броните на двата автомобила почти се докосваха и тя се уплаши, че ако само докосне спирачките, за секунди ще предизвика верижна катастрофа.

Даяна отново даде газ и увеличи скоростта на сто и шейсет, ала микробусът не изоставаше. Даде още газ и стигна сто и осемдесет, а той бе на една кола разстояние.

Включи на дълги, след това и аварийни и надуваше клаксона за всеки, който не се отдръпваше от пътя ѝ. Надяваше се да я забележи някой полицейски патрул и да я спре в аварийната лента, за да ѝ напише глоба за превишена скорост. Глобата беше за предпочитане, отколкото катастрофа с някой празноглав младок, каза си тя, когато аудито качи почти двеста за пръв път, откакто го бе купила. Само че черният микробус не се отделяше от нея.

Без предупреждение тя изви волана и отново се включи в средното платно, отдръпвайки крак от педала на газта, така че микробусът се изравни с нея и тя за пръв път успя да види шофьора. Беше облечен в черно кожено яке, насочил застрашително пръст към нея. Тя размаха юмрук към него и отново даде газ, ала той също изви и застана зад нея като олимпийски бегач, решен да не позволява на съперника си да завърши пръв. След това си спомни и за втори път тази вечер ѝ прилоша.

— Господи! — изкрещя тя, обзета от ужас.

В главата ѝ нахлуха всички подробности за убийството на магистралата преди няколко месеца. Някаква жена бе изнасилена преди да прережат гърлото ѝ с нож с назъбено острие, а след това тялото ѝ бе открито подхвърлено в канавката отстрани. Седмици наред на магистралата бяха поставени предупредителни табели шофьорите да звънят на някакъв телефон, ако имат информация, която да бъде от полза на полицията. От табелите вече нямаше и следа, въпреки че полицията продължаваше да издирва убиеца. Даяна се разтрепери,

когато си спомни предупреждението към всичко жени шофьори: „Никога не спирайте на магистралата“.

След няколко секунди забеляза пътен знак, който познаваше отлично. Беше стигнала до него много по-бързо, отколкото бе очаквала. След три мили щеше да слезе от магистралата на тесния път към фермата. Започна да се моли, когато завие както обикновено по отклонението мъжът с черното яке да продължи по магистралата, така че най-сетне да се отърве от него.

Даяна реши, че е крайно време да го изпроводи да си върви по пътя. Върна се отново в бързото платно и даде газ. Стигна сто и шейсет километра в час и за втори път наруши ограничението за скоростта. Цялата бе потна, а стрелката се насочваше към сто и осемдесет. Погледна в огледалото за обратно виждане, но той така и не се бе отделил от нея. Налагаше се да избере най-подходящия момент, ако искаше да изпълни успешно замисъла си. След километър и половина започна да поглежда наляво, за да се увери, че ще избере точния момент. Вече нямаше нужда да вдига поглед към огледалото за обратно виждане, защото бе сигурна, че той е плътно зад нея.

Следващият знак — три диагонални бели линии — предупреждаваше, че трябва да е в крайната лента, ако има намерение да слезе от магистралата на близката отбивка. Продължаваше да се движи в крайната лента със сто и осемдесет, когато забеляза достатъчно голяма пролука в движението. Отстрани видя две бели непресечени линии. Даяна знаеше, че има един-единствен шанс да избяга. Тъкмо когато подмина знака с една-единствена бяла линия, тя ненадейно завъртя волана настрани и пресече платната със сто и петдесет километра в час, така че колите в средното и крайното платно трябваше да ударят рязко спирачки, което ги накара да надует възмутени клаксоните. На Даяна изобщо не ѝ пукаше какво мислят за нея, защото бе успяла да се измъкне от черния микробус, който продължаваше с бясна скорост по магистрала А1.

Тя се изсмя с пълно гърло, завладяна от облекчение. От дясната страна се виждаше непрекъснатият поток коли. В следващия миг смехът ѝ се превърна в писък, защото забеляза как микробусът пресича платната на магистралата, засича камион, минава през тревата отстрани и успява да завие по страничния път, въпреки че се поклащаше страховито ту наляво, ту надясно. За малко да се прекатури

в канавката, но кой знае как успя да запази равновесие и отново се оказа на няколко метра зад нея, а фаровете блеснаха през задното ѝ стъкло.

Щом стигна края на отклонението, Даяна зави наляво към фермата. През всичкото време трескаво се опитваше да реши как да постъпи. Най-близкият град бе на двайсет километра от магистралата, а фермата бе едва на единайсет, а в продължение на осем километра пътят се виеше по неосветен тесен черен път. Погледна таблото, за да провери колко бензин има. Резервоарът ѝ бе почти празен, въпреки това оставаше достатъчно гориво, докато измисли нещо друго. От следващата отбивка я деляха не повече от километър и половина, така че не разполагаше с повече от минута, за да реши какво да прави. След стотина метра реши, че ще се отправи към фермата. Пътят не бе осветен, но тя познаваше всички завои и опасни места и си каза, че преследвачът няма как да ги познава. Щом пристигне във фермата, щеше да изскочи от колата и да се скрие в къщата, преди той да успее да я хване. А и щом той види фермата, ще избяга.

Минутата ѝ изтече. Даяна натисна спирачките и зави рязко по черния път, осветен единствен от луната.

Блъсна с длани по волана. Да не се окаже, че е взела погрешно решение? Вдигна поглед към огледалото за обратно виждане. Да не би да се беше отказал? Не, разбира се! Пред нея се изпречи задната част на ленд ровър. Даяна намали и изчака завоя, където пътят леко се разширяваше. Притаи дъх, свали на трета и задмина. По-добре ли бе челен удар, от това да ти прережат гърлото? Веднага след завоя пътят бе празен. Отново даде газ и този път стрелката се качи на сто и десет, след това на сто и шейсет и дистанцията с преследвача постепенно нарасна. След броени минути радостта ѝ помръкна. Познатите фарове отново я заслепиха.

След всеки завой Даяна успяваше да напредне, докато микробусът се клатушкаше заради непознатия път, но така и не успяваше да се откъсне от него за повече от няколко секунди. Погледна километража. След отбивката от главния път до фермата оставаха малко над осем километра, а досега едва ли бе минала повече от три. Внимаваше все повече, обзета от ужас, че микробусът ще я задмине и ще я принуди да влезе в канавката. Не се отделяше от средата на пътя.

Мина още километър и половина, а той бе плътно зад нея. Неочаквано забеляза, че срещу нея идва кола. Включи на дълги и наду клаксона. Другата кола на часа направи същото, затова ѝ се наложи да намали, и усети как колата ѝ забравя живия плет, докато се разминаваха. Отново провери километража. Оставаха само три километра.

След това Даяна ту намаляваше, ту даваше газ при всеки познат завой и внимаваше микробусът да не се изравни с нея. Опита се да се съсредоточи, за да реши какво ще прави, когато стигне фермата. Прецени, че алеята към къщата е около седемстотин метра. Там бе пълно с дупки и неравности, за които Дейвид често се извиняваше, но обясняваше, че няма пари за ремонт. Поне там две коли не можеха да се разминат.

Обикновено оставяха портата отворена, когато я очакваха, въпреки че имаше случаи, когато Дейвид забравяше и на нея ѝ се налагаше да слезе от колата и да отвори сама. Тази вечер не можеше да рискува с подобно нещо. Ако портата се окажеше затворена, щеше да ѝ се наложи да поеме към близкия град и да спре пред „Кримсън Крипър“, където винаги бе пълно с посетители, както обикновено в петък вечер, или, ако успееше да намери местната полиция, щеше да спре точно пред управлението. Отново провери колко бензин има. Стрелката наближаваше червеното деление.

— Господи! — прошепна тя, защото прецени, че горивото няма да ѝ стигне до града. Дано Дейвид да не бе забравил да остави портата отворена.

Изскочи от следващия завой и даде газ, но и този път успя да спечели само няколко метра, а след секунди той бе отново на обичайното си място. Не можеше да се откъсне от него. Следващите няколко метра караха броня до броня и тя бе сигурна, че той ще я блъсне. Не смееше дори да докосне спирачките — блъснеха ли се на тази алея, далече от всякаква помощ, нямаше да има начин да се отърве от него.

Погледна километража. Само километър и половина.

— Портата трябва да е отворена. Просто трябва — молеше се тя.

Щом взе следващия завой, различи къщата в далечината. Едва се съдържа да не изпищи от облекчение, когато видя, че в стаите на долния етаж свети. Отново си спомни за портата и зашепна нова молитва:

— Мили Боже, нека е отворена. — Знаеше какво трябва да направи щом излезе от последния завой. — Нека е отворена, само този път — продължаваше да се моли тя. — Никога повече няма да те моля за нищо, никога, обещавам. — Излезе от последния завой на сантиметри пред бронята на черния микробус. — Моля те, много те моля. — В този момент пред погледа ѝ попадна портата.

Беше отворена.

Дрехите ѝ бяха пропити с пот. Тя намали, включи на втора и колата полетя напред по неравната алея към къщата. Дясната страна закачи колоната на портата, когато подскочи на първата дупка. Микробусът я последва без колебание и бе отново на сантиметри от нея, когато тя изправи волана. Даяна не спираше да натиска клаксона, докато автомобилът се подмяташе и тресеше по неравностите.

Ята врани пляскаха с криле по клоните на дърветата, грачеха и се издигаха във въздуха. Даяна отново изпищя.

— Даниел! Даниел! — На двеста метра пред нея, лампата на верандата светна.

Дългите ѝ светлини сега падаха право върху фасадата на къщата, а ръката ѝ не слизаше от клаксона. Оставаха сто метра, когато забеляза Даниел да излиза, но въпреки това не намали. Не намали и черният микробус. На петдесет метра започна да мига с фаровете. Забеляза учуденото му притеснено изражение.

Трийсет метра пред къщата тя скочи върху спирачките. Тежкото комби поднесе на чакъла отпред и спря в цветните лехи под прозореца на кухнята. Зад нея се чу изсвирването на втори чифт спирачки. Мъжът с черното кожено яке, тъй като не познаваше пътя, не бе реагирал навреме и когато гумите му попаднаха на чакъла, загуби управление. След секунда микробусът се заби в задницата ѝ и тласна аудито право в стената, разбивайки прозореца на кухнята.

Даяна изскочи от колата с писъци:

— Даниел! Вземи пушката, вземи пушката! — Посочи черния микробус. — Това копеле мръсно ме преследва последните трийсет километра.

Мъжът скочи на земята и закуцука към тях. Даяна се втурна в къщата. Даниел хукна след нея и грабна пушката, подпряна на стената, обикновено използвана за зайци. Изтича навън, за да посрещне нежелания неканен гост, спрял в задницата на аудито на Даяна.

Даниел вдигна оръжието и се прицели.

— Не мърдай, или ще стрелям — заяви спокойно той. В този момент си спомни, че пушката не е заредена.

Даяна надникна отвътре и остана на метър зад него.

— Не съм аз! Не съм аз! — извика младежът с коженото яке тъкмо когато Рейчъл се показва на вратата.

— Какво става тук? — попита уплашено тя.

— Викни полиция — нареди Даниел и съпругата му на мига хлътна обратно в къщата.

Даниел направи крачка към ужасения младеж, насочил дулото към гърдите му.

— Не съм аз! Не съм аз! — изкрещя той отново и посочи аудито. — Той е в колата! — Обърна се към Даяна. — Видях го да се качва вътре, когато паркирахте в аварийното. Какво друго можех да направя? Вие просто не спирахте.

Даниел пристъпи бавно към задната врата на автомобила и нареди на младежа да отвори бавно, докато държеше пушката насочена към гърдите му.

Младежът отвори вратата и бързо отстъпи назад. Тримата зяпнаха мъжа, свил се на пода на колата. В дясната си ръка стискаше нож с дълго назъбено острие. Даниел изви пушката към него, без да каже и дума.

В далечината се разнесе вой на полицейски сирени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.